

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

เป็นที่ยอมรับกันโดยทั่วไปว่า ปัจจุบันสภาพเศรษฐกิจและสังคมของประเทศไทยได้พัฒนาเปลี่ยนแปลงไปอย่างรวดเร็ว ความเจริญก้าวหน้าทางด้านเทคโนโลยีได้เข้ามามีอิทธิพลต่อการดำเนินชีวิตของประชาชนในประเทศมากขึ้นเป็นลำดับ แนวโน้มของสังคมกำลังพัฒนาเข้าสู่ความเป็นอุตสาหกรรมและการบริการ วิถีชีวิตสังคมเปิดกว้าง สภาพการเปลี่ยนแปลงดังกล่าวจำเป็นต้องพัฒนายกระดับความรู้และทักษะพื้นฐานของประชาชนให้สูงขึ้น อันจะส่งผลต่อการพัฒนาคุณภาพชีวิตอย่างเหมาะสมและดำรงชีวิตได้อย่างมีความสุข การมีความรู้เพียงระดับประถมศึกษา ซึ่งเดิมอาจเพียงพอต่อการประกอบอาชีพเกษตรกรรม แต่เริ่มไม่เพียงพอต่อการประกอบอาชีพในภาคอุตสาหกรรม ด้วยเหตุที่วิทยาการทุกแขนงเจริญขึ้นอย่างรวดเร็ว แรงงานที่จะเข้าสู่ภาคอุตสาหกรรมในอนาคต จึงควรได้รับการศึกษาขั้นต้นในระดับมัธยมศึกษาตอนต้น การดำเนินการขยายโอกาสทางการศึกษาขั้นพื้นฐานของประชาชนให้สูงขึ้น จึงมีความสำคัญและจำเป็นต่อการพัฒนาการศึกษา เศรษฐกิจและสังคมของประเทศ

ในแผนพัฒนาการศึกษาแห่งชาติ ฉบับที่ 7 (พ.ศ. 2535-2539) จึงให้ความสำคัญต่อการขยายโอกาสทางการศึกษาขั้นพื้นฐาน โดยได้ระบุไว้ในนโยบายการศึกษาขั้นพื้นฐาน ดังนี้ "เร่งปรับปรุงการศึกษาระดับมัธยมศึกษาตอนต้น เพื่อให้การศึกษาขั้นพื้นฐานและขยายการศึกษาระดับมัธยมศึกษาตอนต้น เพื่อให้ผู้จบประถมศึกษาได้เข้าเรียนมากขึ้น" (สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ [สปช.] 2535) พร้อมกันนี้ รัฐบาลได้กำหนดนโยบายการศึกษาเพื่ออาชีพไว้ในแผนพัฒนาการศึกษา การศาสนา และวัฒนธรรม ระยะที่ 7 (2535-2539) ดังนี้ "ส่งเสริมการศึกษาเพื่ออาชีพทุกระดับ. ทุกประเภทการศึกษา มุ่งเน้นให้ผู้เรียนมีความรู้ความ

สามารถ มีทักษะ มีความมั่นใจในการประกอบอาชีพโดยเฉพาะวิชาชีพอิสระ และสามารถพัฒนาอาชีพให้เหมาะสมกับความถนัด สอดคล้องต่อความต้องการของตนเอง สังคม และตลาดแรงงาน (กรมวิชาการ, 2535)

ดังนั้น รัฐบาลจึงเห็นความสำคัญ จำเป็นที่ต้องเร่งดำเนินการขยายการศึกษาระดับ โดยด่วนที่สุดเพื่อให้นักเรียนที่จบการศึกษาระดับประถมศึกษาปีที่ 6 ได้มีที่ศึกษาต่อในระบบโรงเรียนเพิ่มขึ้นอีก 3 ปีอย่างทั่วถึง โดยจัดตั้งโรงเรียนประถมศึกษา สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ ตามมติคณะรัฐมนตรีได้ให้ความเห็นชอบเมื่อวันที่ 22 พฤษภาคม 2533 สำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ ได้เริ่มดำเนินการมาตั้งแต่ปีการศึกษา 2533 โดยดำเนินการสอนตามหลักสูตรมัธยมศึกษาตอนต้น พุทธศักราช 2521 (ฉบับปรับปรุง พ.ศ. 2533) ของกระทรวงศึกษาธิการ ที่ได้ปรับแนวการจัดประสบการณ์ให้ผู้เรียนได้เรียนวิชาแกนกลุ่มสมรรถภาพพื้นฐาน (การเป็นพลเมืองดี) และกลุ่มประสบการณ์อาชีพ (การปลูกฝังทักษะวิชาชีพเป็นวิชาหลัก) โดยเน้นให้นักเรียนได้ฝึกปฏิบัติจริง รู้จักการผลิตและรวมกลุ่มการจำหน่าย ทั้งนี้เพื่อให้นักเรียนมีรายได้ระหว่างเรียนและเป็นการลดการใช้แรงงานเด็กอย่างไม่เป็นธรรม ตลอดจนสามารถช่วยงานผู้ปกครองในการทามาหาเลี้ยงชีพ (สพช., 2535)

จะเห็นได้ว่า การจัดการศึกษาเพื่อให้ผู้เรียนได้มีพื้นฐานและความรู้ด้านวิชาอาชีพมีความสำคัญจำเป็น เนื่องจากนักเรียนกลุ่มเป้าหมายสำคัญในส่วนที่สำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ ต้องรับผิดชอบในการจัดการศึกษา เป็นนักเรียนชนบทซึ่งจะเป็นกำลังสำคัญในการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ให้มีคุณภาพ มีลักษณะเหมาะสมในด้านความรู้ ทักษะ และลักษณะนิสัย โดยเฉพาะอย่างยิ่งในการทำงาน ไม่ว่าจะเป็นการพัฒนาอาชีพที่ผู้ปกครองทำอยู่เดิมให้มีผลผลิตเพิ่มมากขึ้น การขยายงานของครอบครัวให้เป็นระบบ การสร้างงานอาชีพอิสระของตนเอง หรือการเข้าสู่แรงงานภาคธุรกิจ อุตสาหกรรม บริการ การมุ่งเน้นประสิทธิภาพในการจัดการเรียนการสอนอาชีพจึงเป็นสิ่งสำคัญยิ่ง ซึ่งจุดประสงค์สำคัญของวิชาอาชีพ คือ เพื่อให้ผู้เรียนมีความรู้ความสามารถ เข้าใจในหลักวิชาชีพ ทักษะในอาชีพ มีเจตคติที่ดี และมีคุณธรรมในการประกอบอาชีพ ตลอดจนมีความสามารถในการจัดการธุรกิจ ซึ่งเป็นการพัฒนาเพื่อเตรียมตัวเด็กในเรื่องของการงานและอาชีพ ทั้งในด้านความรู้ ทักษะ คุณลักษณะ เพื่อให้เด็กมีเจตคติที่ดี มีนิสัยรัก

การทำงาน และรู้จักคิดวิเคราะห์ มองเห็นช่องทางในการประกอบอาชีพที่เหมาะสมต่อไปเมื่อเด็กเรียนจบในระดับมัธยมศึกษาตอนต้นแล้วไม่ได้เรียนต่อ (สพช., 2535)

สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ (2532) ได้ทำการวิจัย เรื่อง พัฒนาการจัดการเรียนการสอนวิชาอาชีพ พบว่า กิจกรรมทางการค้าและการบริการมีความสำคัญเพิ่มขึ้น ซึ่งเป็นผลทำให้เกิดอาชีพที่หลากหลาย มุ่งเน้นพัฒนาฝีมือแรงงานทุกระดับ รวมทั้งการเพิ่มเติมอาชีพด้านช่างเครื่องยนต์ ตัดเสื้อ ช่างไฟฟ้า ช่างเชื่อม พิมพ์ดีด บัญชี ภาษาต่างประเทศ คอมพิวเตอร์ อีกทั้งมีการพัฒนาเนื้อหาวิชาการที่เกี่ยวกับการงานพื้นฐานอาชีพ ได้แก่ การติดต่อสื่อสาร การค้าเนิการ การสร้างนิสัยที่ดีในการทำงาน การรู้คุณค่าของงาน และการเตรียมให้ผู้เรียนมีประสบการณ์ที่สามารถดำรงชีพ พร้อมทั้งการแสวงหาอาชีพที่เหมาะสมได้ ซึ่งสอดคล้องกับแนวนโยบายการดำเนินงานขยายโอกาสทางการศึกษา (สพช., 2536) ซึ่งเปิดโอกาสให้เยาวชนชนบทได้รับการศึกษาระดับที่สูงขึ้น เพื่อให้ผู้เรียนมีความรู้พื้นฐานที่เพียงพอในการทำงานอาชีพ และครองตนอยู่ในสังคมอย่างปกติสุขตลอดจนการเป็นแรงงานที่มีคุณภาพสามารถปรับตัวให้ทันความก้าวหน้า ความเปลี่ยนแปลงทางด้านเศรษฐกิจ สังคม วิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีได้ และจากการสำรวจข้อมูลนักเรียนที่จบมัธยมศึกษาตอนต้น ปีการศึกษา 2536 พบว่านักเรียนที่จบส่วนใหญ่ออกไปประกอบอาชีพ 63.97 % เรียนต่อสายอาชีวศึกษา 25.30 % เรียนต่อสายสามัญ 28.96 % (สพช., 2536) จากข้อมูลนี้วิเคราะห์ได้ว่า สังคมไทยมีแนวโน้มการพัฒนาไปสู่การเป็นประเทศอุตสาหกรรมการผลิตและบริการมากขึ้น ดังนั้นการจัดการเรียนการสอนวิชาอาชีพในระดับมัธยมศึกษาตอนต้น จึงเป็นการยกระดับความรู้พื้นฐานของประชาชนให้รองรับกับการพัฒนาและการเปลี่ยนแปลงกับสภาพความต้องการของตลาดแรงงานส่วนใหญ่ที่ต้องการแรงงานที่มีคุณภาพ การศึกษาขั้นต่ำจึงควรเป็นระดับมัธยมศึกษาตอนต้น ประกอบกับการพัฒนาพื้นที่ชายฝั่งทะเลตะวันออกเป็นการกระจายความเจริญและกิจกรรมทางเศรษฐกิจ ไปสู่ส่วนภูมิภาคขนาดใหญ่ของประเทศซึ่งครอบคลุมพื้นที่ 3 จังหวัดคือ ฉะเชิงเทรา ชลบุรี ระยอง โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อการพัฒนาประเทศไปสู่อุตสาหกรรมสมัยใหม่ โดยใช้แรงงานภายในประเทศเป็นหลัก เพื่อการกระจายความเจริญและกิจกรรมทางเศรษฐกิจออกจากกรุงเทพฯ รวมทั้งมีเป้าหมายเพื่อเชื่อมโยงการพัฒนาระหว่างภาคตะวันออกและภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ซึ่งเป็นแหล่งวัตถุดิบสำคัญหลายอย่าง (สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ, 2537)

นอกจากนี้ จักรมณฑ์ ผาสุกวณิช (2537) กล่าวว่า ในปี 2537 จะมีโครงการลงทุนอุตสาหกรรมเข้ามายังพื้นที่พัฒนาชายฝั่งทะเลตะวันออกและจังหวัดใกล้เคียง เป็นมูลค่าสูงถึง 8.84 หมื่นล้านบาท จากจำนวน 134 โครงการ ซึ่งแนวโน้มจากการพัฒนานี้จะเกิดโครงการต่าง ๆ ขึ้น ทั้งนิคมอุตสาหกรรมนานาชาติ โครงการรถไฟฟ้าความเร็วสูง โครงการศูนย์ซ่อมบำรุงเครื่องบิน และการพัฒนาสนามบินอู่ตะเภา

จากการสร้างงานดังกล่าว จะส่งผลให้เด็กนักเรียนที่จบการศึกษาระดับมัธยมศึกษาตอนต้น เข้าสู่ตลาดแรงงานเป็นจำนวนมาก ดังนั้นการจัดการศึกษาวิชาอาชีพ จึงเป็นการเตรียมบุคคลให้มีความสามารถและทักษะพื้นฐานในการประกอบอาชีพ ซึ่งมีผลผูกพันไปถึงการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมของประเทศ โดยเฉพาะอย่างยิ่งการจัดการศึกษาระดับมัธยมศึกษาตอนต้น ในโรงเรียนโครงการขยายโอกาสทางการศึกษาขั้นพื้นฐาน ซึ่งมีแนวการจัดการเรียนการสอนที่เปิดกว้างด้านอาชีพเพื่อเป็นการเตรียมเด็กเข้าสู่ตลาดแรงงานในสาขาต่าง ๆ ซึ่งเป็นที่ปรากฏชัดโดยทั่วไปแล้วว่า หากประเทศใดก็ตามที่มีทรัพยากรมนุษย์ที่มีคุณภาพ ประเทศนั้นก็จะเป็นประเทศที่ประสบความสำเร็จในการพัฒนาทุก ๆ ด้าน

แต่ที่ผ่านมาการจัดการเรียนการสอนวิชาอาชีพยังไม่ประสบผลสำเร็จเท่าที่ควร ดังนั้นสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ จึงได้ทำการวิจัยและพัฒนาการจัดการเรียนการสอนวิชาอาชีพ (สกศ., 2536) ซึ่งพบว่าในการจัดการเรียนการสอนให้ประสบความสำเร็จตามเจตนารมณ์ของหลักสูตร ควรมีการพัฒนาครูผู้สอนวิชาอาชีพให้มีความรู้และทักษะทางอาชีพอย่างแท้จริง สามารถที่จะจัดการเรียนการสอนและถ่ายทอดความรู้ทักษะทางอาชีพให้นักเรียนได้เป็นอย่างดี ตลอดจนสามารถแก้ปัญหาในการจัดการเรียนการสอนอันเนื่องมาจากข้อจำกัดต่าง ๆ ของโรงเรียนได้และจากผลการวิจัยสภาพการจัดการเรียนการสอนวิชาอาชีพในระดับมัธยมศึกษาตอนต้น พบว่ามีปัญหาในลักษณะคล้ายคลึงกัน ดังนี้

กรมวิชาการ (2533) ได้ศึกษาสภาพการจัดการเรียนการสอนวิชาอาชีพในโรงเรียนมัธยมศึกษา พบว่าปัญหาอุปสรรคในการนำหลักสูตรกลุ่มวิชาอาชีพไปปฏิบัติ คือ ครูผู้สอนวิชาอาชีพไม่เพียงพอ

พิบูลขวัญ ขวัญเมือง (2534) ได้ศึกษาเรื่องสภาพและปัญหาการจัดวิชาอาชีพ ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ในโรงเรียนโครงการขยายโอกาสทางการศึกษาขั้นพื้นฐาน สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ ปัญหาที่พบ คือ ครูขาดความรู้ความเข้าใจในเรื่องการนิเทศ การจัดเอกสารประกอบหลักสูตรและการผลิตสื่อการสอน

สำนักงานการประถมศึกษาจังหวัด เขตการศึกษา 1 (2536) ได้ศึกษาสภาพความต้องการในการจัดการเรียนการสอนในโรงเรียนขยายโอกาสทางการศึกษา พบว่า โรงเรียนที่เปิดสอนในระดับมัธยมศึกษาตอนต้น ประสบปัญหาการขาดแคลนบุคลากรที่มีความชำนาญด้านการสอน โดยเฉพาะครูผู้สอนวิชาอาชีพ

นอกจากนี้ ผลการประชุมคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ (2 กันยายน 2537) เรื่องการสำรวจประชาพิจารณ์ (public hearing) มติเกี่ยวกับการขยายการศึกษาภาคบังคับในด้านคุณภาพและประสิทธิภาพการดำเนินงาน พบว่า ประสบปัญหาโดยระบุปัญหาว่าครูระดับประถมศึกษายังขาดความรู้ความชำนาญในการสอนระดับมัธยมศึกษา โดยเฉพาะครูผู้สอนวิชาอาชีพมีเพียงร้อยละ 12.3 ที่จบวิชาอาชีพจึงเป็นปัญหาสำคัญยิ่งที่ต้องได้รับการแก้ไขและช่วยเหลือ เพื่อให้การดำเนินการจัดการเรียนการสอนวิชาอาชีพเป็นไปตามเป้าประสงค์

ดังนั้น เพื่อการปรับปรุงการจัดการศึกษาให้เกิดประสิทธิภาพยิ่งขึ้น แนวทางหนึ่งก็คือการนิเทศการสอน ทั้งนี้เพราะการนิเทศการสอนเป็นปัจจัยสำคัญต่อการปรับปรุงพฤติกรรมการสอนของครูโดยตรง หากมีรูปแบบในการปฏิบัติงานนิเทศการสอนในโรงเรียน ก็จะช่วยให้การจัดการศึกษาของโรงเรียนเป็นไปอย่างมีคุณภาพ บรรลุตามเป้าหมายที่วางไว้ แต่ปัญหาความต้องการการนิเทศการสอน มักเกิดจากความถนัด เคยชินของศึกษานิเทศก์ในการปฏิบัติหน้าที่มากกว่าความต้องการของครู และจากรายงานการวิจัยการสังเคราะห์งานวิจัยทางการนิเทศการศึกษานในประเทศไทย (สัจจ อุทรานนท์, 2531) พบว่า การวิจัยทางการศึกษาส่วนมาก ไม่ได้มีการศึกษาถึงการจัดการนิเทศการเรียนการสอน แต่โดยส่วนใหญ่จะมีความเกี่ยวข้องกับการจัดการนิเทศการศึกษาโดยอ้อม ดำเนินการนิเทศเป็นกลุ่มใหญ่ อย่างไรก็ตามก็ตามคุณภาพการศึกษาของโรงเรียน ยังขึ้นอยู่กับคุณภาพการสอนของครูเป็นประการสำคัญ ดังนั้นความจำเป็นในการนิเทศการสอนเพื่อการปรับปรุงพฤติกรรมการสอนของครูจึงเป็นสิ่งที่มีความสำคัญยิ่ง และเพื่อให้การ

นิเทศเกิดประโยชน์แก่ครูผู้สอนอย่างแท้จริง ข้อมูลความต้องการการนิเทศการสอนของครูผู้สอนวิชาอาชีพ จึงเป็นสิ่งจำเป็นที่จะช่วยให้การจัดการเรียนการสอนวิชาอาชีพดำเนินไปอย่างมีประสิทธิภาพและยังเป็นแนวทางการจัดการนิเทศการสอนของหน่วยงานต้นสังกัด ในการส่งเสริมและพัฒนาการนิเทศการสอนวิชาอาชีพในโรงเรียนโครงการขยายโอกาสทางการศึกษาขั้นพื้นฐาน ให้สามารถยกระดับคุณภาพการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนให้ดีขึ้นต่อไป

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

เพื่อศึกษาความต้องการการนิเทศการสอนของครูผู้สอนวิชาอาชีพ ระดับมัธยมศึกษาตอนต้น ในโรงเรียนโครงการขยายโอกาสทางการศึกษาขั้นพื้นฐาน สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ บริเวณพื้นที่ชายฝั่งทะเลตะวันออก

ขอบเขตของการวิจัย

1. การวิจัยครั้งนี้เป็นการศึกษาความต้องการการนิเทศการสอนของครูผู้สอนวิชาอาชีพระดับมัธยมศึกษาตอนต้นในโรงเรียนขยายโครงการโอกาสทางการศึกษาขั้นพื้นฐาน สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ บริเวณพื้นที่ชายฝั่งทะเลตะวันออก
2. กรอบแนวคิดในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยศึกษาตามแนวคิด ทฤษฎี จากแผนการศึกษาแห่งชาติ (2535) หลักสูตรวิชาอาชีพ ตามหลักสูตรมัธยมศึกษาตอนต้น พุทธศักราช 2521 (ฉบับปรับปรุง พ.ศ. 2533) องค์ประกอบของระบบการสอน ของ Klausmeir and Ripple, 1971 (อ้างใน สัจจิต อุทรานันท์, 2532) กระบวนการเรียนการสอนวิชาการทำงานและอาชีพของ ธรรมรส โชติคุณุชร์ และนคร ศรีวิจารณ์ (2532) การเลือกและกำหนดเนื้อหา ของ เสริมศรีไชยศรี (2526) สื่อการสอนระดับมัธยมศึกษา ของ ชัยยงค์ พรหมวงศ์ (2532) การวัดและประเมินผลของไพศาล หวังพานิช (2526) สรุปประเด็นได้ดังนี้

ด้านหลักสูตร

- หลักการ จุดหมาย โครงสร้างแนวดำเนินการ
- หลักเกณฑ์การใช้หลักสูตรมัธยมศึกษาตอนต้น พุทธศักราช 2521
(ฉบับปรับปรุง พ.ศ. 2533)
- การนำหลักสูตรไปใช้
- การพัฒนาหลักสูตร

ด้านเนื้อหา

- การวิเคราะห์เนื้อหา
- การเลือกเนื้อหาการสอน
- การกำหนดเนื้อหาการสอน

เทคนิคและวิธีการสอน

- การสาธิต
- การบรรยาย
- การแสดงบทบาทสมมติ
- การทดลองปฏิบัติงาน
- การสอนแบบกำหนดงาน

สื่อการเรียนการสอน

- การเตรียมสื่อการเรียนการสอน
- การเลือกใช้สื่อ อุปกรณ์
- การเก็บรักษาสื่อการเรียนการสอน

การวัด และประเมินผล

- การเตรียมการประเมินผล
- การประเมินผลก่อนเรียน
- การประเมินผลระหว่างเรียน
- การประเมินผลหลังเรียน

คานิยามศัพท์ที่ใช้ในการวิจัย

ความต้องการของครู หมายถึง ความต้องการคำแนะนำช่วยเหลือเกี่ยวกับการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนวิชาอาชีพ ระดับมัธยมศึกษาตอนต้น ซึ่งสามารถดำเนินการแก้ไขและช่วยเหลือได้ด้วยวิธีการสอนเพื่อให้บรรลุจุดหมายของหลักสูตร

การนิเทศการสอน หมายถึง การพัฒนาบุคลากรให้มีความรู้ ความสามารถเกี่ยวกับหลักสูตร การจัดการเรียนการสอน การใช้สื่อและนวัตกรรมทางการศึกษา การวัดและประเมินผล

ครูผู้สอนวิชาอาชีพ หมายถึง ครูผู้สอนวิชาอาชีพระดับมัธยมศึกษาตอนต้นในโรงเรียนโครงการขยายโอกาสทางการศึกษาขั้นพื้นฐาน สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ

โรงเรียนโครงการขยายโอกาสทางการศึกษาขั้นพื้นฐาน หมายถึง โรงเรียนประถมศึกษา สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ ที่เปิดสอนในระดับมัธยมศึกษาตอนต้น

การจัดการเรียนการสอนวิชาอาชีพ หมายถึง การจัดกิจกรรมการเรียนการสอนวิชาอาชีพซึ่งเป็นวิชาเลือกเสรี ที่นักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้นเลือกเรียนตามโครงสร้างหลักสูตร

พื้นที่ชายฝั่งทะเลตะวันออก หมายถึง จังหวัด ฉะเชิงเทรา ชลบุรี ระยอง

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. สำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ สามารถนำผลการวิจัยไปใช้เป็นข้อมูลพื้นฐานในการปรับปรุงรูปแบบและวางแผนการนิเทศการสอน และการปฏิบัติงานด้านนโยบาย เพื่อให้การสนับสนุนการปฏิบัติงานนิเทศการสอนให้มีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น

2. สำนักงานการประถมศึกษาจังหวัด สำนักงานการประถมศึกษาอำเภอ/กิ่งอำเภอ กลุ่มโรงเรียนและโรงเรียน สามารถนำผลการวิจัยไปใช้ในการสนับสนุนการปฏิบัติงานการสอนของครูผู้สอนวิชาอาชีพระดับมัธยมศึกษาตอนต้น ในโรงเรียนขยายโอกาสทางการศึกษา เพื่อการวางรูปแบบให้เป็นระบบและแก้ปัญหาได้ตรงกับความต้องการของครูผู้สอนวิชาอาชีพ